

е разпукнала оная ми ти момина сълза сега, като е блеснала на утренната роса — да берешъ, да се не наберешъ! Припка по коларския пжтъ той и не усъща, кога стига ливадето. А то цвѣтя, цвѣтя — бѣли, червени, всѣкакви цвѣтя — съ кола да ги товаришъ и право на Ягодино да карашъ! Втурна се съ разперени ржце той и жабна колкото си може. Бере, пѣха въ торбицата, бере — пѣха и чакъ когато я напълни, се сепна — ами че то туй цвѣте. . . ами че де е момината сълза, нали онуй хлапе момина сълза продавало по левъ китката?... И като постоя замисленъ срѣдъ нацвѣтѣлитѣ треви, вѣйна погледъ къмъ Вълва кория. Тамъ, само тамъ има момина сълза. Кога ги водиха учителитѣ на разходка, той насгоди едно такова мѣстенце. . . И Танчо политва натамъ. Набранитѣ треви изхвърчатъ отъ торбицата му, шурци подскачатъ и му се подсмиватъ, като го виждатъ какъвъ се е залетѣлъ. Смокове, сепнати отъ пладнешки сънъ, се провлачатъ като вжжета, но той нищо не вижда, нищо не чува. Само Вълва кория, пълна съ момина сълза, е предъ очитѣ му, и той бърза да я обере, часъ по-скоро да я обере, че може другитѣ да го изпреварятъ. Сега е плъзнало цѣло село. „Хайде, Танчо!“ — подвикна си той и като се залетѣ къмъ корията, че не видѣ кога единъ глогъ го дръпна като стражаръ за палтото и го повали на земята. Чакъ когато се изправи, го изгледа душмански, ритна го и влѣзе въ корията. А тя бѣше гжста и едра гора. Голѣмитѣ дървета закриватъ съ листака небето и колко се влиза по-навжтре, става все по-тъмно. Тукъ-тамъ само прозира слънцето като презъ реше-

тъчни прозорчета и дето паднатъ лжчитѣ му, широкитѣ мѣхнати буренаци свѣтятъ позлатени. Лагската шума се червенѣе като окапана съ кръвъ, а гнилитѣ пнчета изглеждатъ варосани. Танчо стжпва тежко по мекия горски душекъ и се развърта съ голѣми и търкалясти очи, каточе дири изъ треволяцитѣ нѣкакво забравено имане. Де бѣше, де? — снишава се той, върти очи наоколо, завзира се,

мига като да си спомня нѣщо и отведнажъ трепва ококоренъ — отвждъ, хе тамъ на брѣгчеца. . . Прецапва вадичката, прекрита съ клечорлякъ, и ето я момината сълза, миличката момина сълзица. . . Охъ, откъсва той първото стрѣкче, че второ, трето. . . цѣла китчица! Ехъ, цѣлува я той, първата китчица, първото левче! Измъква изъ крачола си единъ конецъ, връзва я и се сбърква отъ радостъ де да я тури — въ торбицата ли, въ джебоветѣ или въ пазвата. Ха въ пазвата — мушва я и почва втора, трета. . . А като обра цѣлото туй мѣстенце, пакъ така снишенъ каточе дебне нѣщо се завзира надолу изъ корията. Свраки крещятъ сърдито отъ клонцитѣ, бухалъ единъ му се кара, като че е негова тая